

אחד משותפי מיסעדת המפלט האחרון על הטיילת של חוף נעמה, העתיק את הגריל וצולה כאן את הדגים הכי טעימים בשכונה.

פלוגי

אחת הדמויות הידועות ביותר בשארם-אל שייח, שנדד בשנתיים האחרונות אל דאהב מועדון-הצליה של כפר-הנופש.

מבלה תל-אביבי ותיק, טיים במיקצועו. הבית שלו בשייח-מוניס הפך למיסעדת דגים המושכת אליה את כל הלועסים של מישור-החוף.

באחד הערבים השבוע באה לשייח-מוניס קבוצה של חברים קרובים. תחת לשבת בחצר, ישבו החברים בתוך הדירה, שהיתה פעם ביתו של שיקה. שם, מול הטלוויזיה הציבוענית, אכלו ברבוגייה, סלטים שהכינה דינה וחציל מטוגן, שתו יין לבן. הטלוויזיה הקרינה אין סוף שרשי רות טנקים.

לאט-לאט החלו להגיע למקום חברים נוספים — יגאל קראוס, השחקן עזרא כפרי בימאי-הקולנוע איתן גרין וחברתו הצלמת, יעל. איתן סיפר כי גם בו פגעה המילחמה — סירטו לנה יצא אל הכד בשבוע שבו פרצה המילחמה.

ישבו כולם ואכלו ברבוגיות, שתו יין ודיברו חרישית על הראש המצוי בתל-אביב ועל הלב שבמילחמה: מה יהיה, ומי צריך את המילחמה ומתי היא תיגמר? בינתיים באו עוד אורחים. לאט-לאט רי-בשקט, בניגוד לימים הראשונים, בקעה מהרמקולים מוסיקה שקטה: אריק איינשטיין, קרוסבי, סטילס נש ויאנק. גם בר שייח-מוניס, כמו בכל הארץ, הנמיכו את קול המקלט.

שרית ישרי

הוא מתגורר בקארוואן ומבלה ערב-ערב בחצר של שיקה. לידו: שולי שיק, ציונה זקן וורדה ברשאי, כולן משארם. החברה שעובד את שארם אוחזים זה בזה כמעט כמו היו פליטי מילחמה.

אינגו והבנות

לילה, עד שלמתלונן האלמוני נמאס. פליטי סיני בעלי מעמד מיוחד בחצר הם הכלבים. אפשר לפגוש שם את כל הכלבים השארמים הנודעים, לודוויג, בא-פי, שארם ועוד אחרים. הם מסתובבים בין האורחים כבעלי-הבית. אך גם הכלבים, כך נדמה, כמו הבעלים, עדיין לא מצאו את עצמם. משייח-מוניס קצת קשה להריח את ריח הים. ריחו של הים התיכון קצת שונה מריח ים-סוף.

מי צריך

עית שקט בשייח-מוניס. המקום ש' אמור היה להפוך למרכז החברתי מס' 1 של תל-אביב, יאלץ להכות זמן מה עד שיהפוך לכוזה. המילחמה עיכבה את התוכניות. אפילו הבהוימה התל-אביבית, שוחרתי הביילויים, שאמורה היתה להיות המרכיב המרכזי בקהילי-אורחים הקבוע, מדירה רגי ליה ממקומות הביילוי ונצמדת לטלוויזיה. שיקה, פלוגי ואלכס מחכים בינתיים בסבלנות לסיומה של המילחמה. פלוגי פותח את המיסעדה מדי יום, כדרכו. פה ושם מזדמנים אורחים.

החצר היפהפיה של שיקה בשייח-מוניס תהפוך, ללא ספק, למרכז החברתי הראשון במעלה של תל-אביב בקיץ הזה.

מתלונן

אלמוני

חכם חסרה למישהו הוכחה שהחצר הולכת להכות את כל מועדוני הבורה מה האחרים. הרי שמדי לילה, בשעה 11 וחצי מופיע בחצר שוטר ומודיע כי השכנים התלוננו על רעש. בפעם הראשונה הלכו אלכס, שיקה ופלוגי אצל השכנים לבקש סליחה, והבטיחו להנמיך את קול המקלט. אך השכנים לא רק ש' הודיעו הגיגית כי איש מהם לא התלונן, אלא בירכו אותם על פתיחת המקום. כשר שמעו כי שניים מהשלושה הם מפוני שארם, גם הזמינו אותם לקפה. אחד הי שכנים גם הזמין את החצר לערוך בה את הגיגת הבר-מיצוה של בנו. כך שהמתלונן נזק היה ללא ספק מתחרה, הרוצה לגרום נזק למקום היפהפה.

שוטרי תל-אביב גילו הבנה, וכשנודע להם כי אלכס ופלוגי הם משארם, איחלו לשניים הצלחה והלכו לדרכם. כך לילה

שייח-מוניס, לצד הבהוימה התל-אביבית הוותיקה, גם את מפוני שארם, יושבים שותים עראק, ויסקי וודקה, ומתגעגעים. בתל-אביב שעל גדות הירקון הם יושבים זגם בוכים, בוחרים את שארם, "זוכר איך היית בא מהים ואומר לי: תעשה משהו מהר על האש, ואני אף פעם לא לקחתי ממך כסף, יא מאניאק?" אומר משה מ' מיסעדת ברקודה בחוף נעמה למוטי, גם הוא פליט שארם.

הפקידה הבלוגדית של מלון מארינה בשארם יושבת עם ציונה, והן מעלות חוויות מהימים המאשרים והמשוחררים של חוף נעמה. "אף אחד לא מוצא את עצמו", אומר בעצב פלוגי, "כולם נראים כאילו איבדו משהו."

יש משהו שפוף במפוני שארם. הם מחייכים, הם מתלוצצים על כך שרבים מהם, שהיו עד לפני זמן קצר חסרי-פרפר' טה, מנהלים כעת חשבונות פעלתניים ב' בנק, הם חולמים על נסיעות לארצות רחוקות, לחופים מופלאים שיוזכרו להם את חוף נעמה, אבל הם נאחזים זה בזה כמו הרוסים הלבנים שברחו למערב אחרי ה' מהפכה הבולשביקית. מצב-רוחם הוא כאילו היו פליטי מילחמה ולא מפוני-שלו.

יערי

המלצרית הסימפטית של החצר, גם היא מהקומונה של שארם-אל-שייח, עברה לעבוד במיסעדה החדשה.